

Miralls trencats. Tres relats de la impotència

Antoni Marco. Enguixador, treballador autònom. Vaig començar a tenir problemes amb la dona fa quatre anys. Ella media l'60, però pesava més de 80 kilos i li feia mal l'esquena. Total, que li va entrar la dèria d'aprimar-se i es va posar a règim. A l'últim es va quedar en només 47 quilos. Aleshores, va començar a caure malalta dels nervis. Primer li van operar un pit, després, l'altre. I en acabat es va quedar com un fil d'aram.

Ma casa es va convertir en un infern. Un dia, li va agafar una depressió tan gran —perquè, a més, pensava que tenia càncer— que un dissabte que el meu fill i jo tornàvem del mercat, quan ell anava a donar-li el canvi de la compra, la va trobar al llit tota plena de sang. S'havia tallat les venes.

No va morir, però decidírem separar-nos. Acordàrem que jo li donava el piset i la meitat d'allò que valia el nostre xalet, a més d'enviar-li 60.000 pessetes mensuals a Madrid, on residiria. Però després va muntar un altre numeret. Va dir que això era poc, i em va demanar 30.000 pessetes més, cosa que va aprovar el jutge. Al final, vaig perdre el xalet, el taller que jo hi tenia i l'hort, que van descuidar totalment. La nena té 20 anys, el nen en farà ara 18 i ja fa tres anys que no el veig.

Ella va intentar que els meus fills testimoniaran en contra meu, que digueren que arribava a casa borratxo i que no entregava el meu sou. Però el meu fill m'ho va dir. Fins ara he anat vivint de treballs ocasionals i dels estalvis, una cartilla amb només 1.700.000 pessetes, d'on li anava pagant. Però és que m'enganya, perquè la nena major treballa a l'Ajuntament i el xiquet en una altra empresa madrilenya. És a dir que ella té recursos per a viure.

Jesús Álvarez. 14 anys. Estudiant de primer curs de BUP.

Vull viure amb el meu pare. La meua mare ens maltractava psíquicament a mi i al meu germà petit, i això fa molt de mal.

Ens ho prohibia absolutament tot, no ens deixava fer res, mentre el meu pare ens donava més, ens deixava en llibertat.

Amb ell podia, tranquil·lament, mantenir una conversa, però amb la meua mare no era possible xarrar de res. Per a ser una bona mare no fa falta ser dona, pense.

El meu pare és obrer de la construcció i era normal que arribara a casa ple de taques d'algeps. Aleshores, quan entrava al bany a rentar-se les mans, ella ja no ens deixava entrar. Quan eixíem del col·legi a les cinc i arribàvem a casa, ella ens deia que ens assegúrem en una cadira i que no ens moguérem fins que no ens banyara als dos. I a vegades, a causa de la feina del meu pare, ens banyava a les dotze de la nit. Totes aquestes hores havíem d'estar quietes, mirant la tele, fent els deures a la taula, però sense eixir del menjador. Però és que el meu germà petit no tenia deures, i el podia banyar abans i gitar-lo de seguida! Però no, havia de ser tan tard. I com que era menut, ara té vuit anys, era normal que s'adormira. Ella l'agafava mig adormit i l'entrava a la banyera. No podíem jugar a casa i ens rentava tots els llibres. No crec que tinguera obsessió per la feina del pare, sinó que és una neuròtica.

El meu pare em cuida bé. No recorde si sabia o no canviar-me els bolquers, no li ho he preguntat mai, però puc contar-li-ho tot. Què passarà ara? Vulga o no la jutgessa, jo estaré amb el meu pare. No m'ho podrà impedir ningú.

Rosa-Maria López. Pensionista per invalidesa absoluta.

El meu cas és, possiblement, un malentès matrimonial, empitjorat per les meues llargues malalties i una manca d'amor. Jo sóc qui se'n va anar un dia de casa, amb tot el que encara implica, avui dia i ací, que una dona faça això, perquè, segons diuen, ho perds tot. No obstant això, puc dir-li que les lleis sí que m'han afavorit, perquè la meua filla, adolescent, és la que em va reclamar i la que va voler que la seua mare visquera amb ella. A més, la jutgessa va atorgar-me l'usdefruit de l'habitatge, encara que, per la meua condició de pensionista, no puc fer-me càrrec d'aquestes despeses. I és que el meu marit, amb una gran nòmina d'Hidroila, em dona 35.000 pessetes al mes només, quan qualsevol sap que un fill que vaja a la Universitat ben poc pot fer amb aquests diners. Així doncs, jo forme part del col·lectiu de dones separades a les quals els esposos no passen pensió o que també han d'eixir de casa per maltractaments, dones que es troben indefenses.

La justícia barema els casos, aplica una *tabula rasa* i punt. Hi ha casos de companys que estan passant-ho molt malament, tot perquè no s'ha establert tampoc si ells tenen una nòmina alta o baixa. Fins i tot si la seua dona treballa, el marit li ha de passar més de mitja nòmina. No és just. Els jutges han d'aprofundir molt en aquests temes i, sobretot, han d'escoltar els fills. Que pensen en el futur dels fills. No entenc per què quan un matrimoni se separa cadascú tira per un costat en aquest tema.

Hauríem de recordar sovint el moment en què els fills van venir al món, reflexionar sobre quant els estimàvem... Especialment, quan, una vegada separats, tenim tantes ganes de fer-nos mal".

I. B.